

Zollner Jenő Apósáék (Berger Náthán És Felesége) 40 Éves Házassági Évfordulóján



Ez a kép 1931-ben készült, apai nagyszüleim negyvenéves házassági évfordulóján.

Álló sorban balról jobbra: Zollner Jenő, Rehberger Antal, Zollner Éva, Rehberger Márton, Berecz József.

Ülő sorban balról jobbra: Zollner Jenőné (Berger Ilona), Klein Mária (a nagymama), Berger Náthán (a nagypapa), Berger Margit, Kohn Margit (az édesanyám).

Gyerekek balról jobbra: Berecz Endre, Berecz Anna (a testvérem), Zollner Ferenc.

Berger Ilona (1893--1944) 1913-ban férjhez ment Zollner Jenőhöz. Jenő bácsi a németországi Köthenben végzett gépészmérnökként. Mivel 1944-ben már idős volt, nem volt munkaszolgálatos, hanem a feleségével együtt a csornai gettóból vitték el, először a soproni gettóba, onnan Auschwitzba, ahol meg is haltak. Lányuk, Zollner Éva 1914-ben született, és 1942-ben férjhez ment egy győri fiúhoz, akit Kántor Endrének hívtak. Gyerek nem lett. Zollner Évát Győrből vitték el, és ő sem került vissza. Zollnerék másik gyereke, Ferenc, aki 1921-ben született, 1942-ben bevonult munkaszolgálatra, és a végén Mauthausenben halt meg, közvetlenül a felszabadulás előtt.

Berger Margit (1894--1944) 1916-ban férjhez ment Rehberger Mártonhoz. Márton 1937-ben halt meg, Berger Margit és Rehberger Márton fia, Antal 1917-ben született, már nem emlékszem, hogy Győrben vagy Szombathelyen kereskedelmi érettségit szerzett, és utána kiküldték tanulni Franciaországba, Grenoble-ba. Ott kapott egy nagyon gyors lefolyású tuberkulózist, mindenféle szanatóriumban volt, ennek következtében nem volt munkaszolgálatos, mert fölmentették. A végén otthon volt, Csornán, és elvitték ugyanúgy, mint bárki más, Auschwitz.

Édesapám már túl volt azon a koron, a negyvennyolc éves korhatáron, hogy munkaszolgálatra hívták volna be. 1944 nyarán édesanyámmal s a húgommal először bekerültek a csornai gettóba.

1944. június huszonegyedikén összegyűjtötték őket a Fő téren, délután a csendőrök gyalogmenetben az állomásra kísérték őket. Az állomáson azután hetvenöt-hetvenöt személyt egy-egy tehervagonba raktak, és körülbelül négyszáz embert Sárvárra, háromszázötvenet Sopronba szállítottak. A családom Sopronba került. Itt egy félig kész, padló és ablak nélküli épületbe [Az Evangélikus Tanítóképző Intézet félig elkészült kollégiumi épülete volt. -- A szerk.] szállásolták el őket, ahol az egyik, régen megkeresztelkedett családanya fiával együtt mindjárt öngyilkos is lett. Sopronból 1944. július másodikán indult el a deportálóvonat Auschwitzba, ahova július 5-én érkeztek meg [Braham szerint Sopronból is, Sárvárról is 1944. július 7-én indult a deportáltakat szállító vonat (a könyv Hatodik Függeléke szerint a 3077-es, ill. 2204-es számú vonat) (Randolph L. Braham: A magyar Holocaust, Budapest, Gondolat/Wilmington, Blackburn International Inc., é. n. /1988/). -- A szerk.]. Apám és a húgom ott pusztult el.

A képen lévő tizenhárom személy közül kilenc a holokausztban pusztult el. Ketten már korábban meghaltak, és csak ketten éltek túl.